

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe)** által képviselt felperes neve (**felperes címe** felperesnek, **alperes jogi képviselőjének neve, címe.)** által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. május 10. napján kelt 5.P.24.224/2013/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. és 27. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helyben hagyja azzal a pontosítással, hogy a késedelmi kamat mértéke a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 2.000.000 (kétmillió) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 35.000.000 forint és 2007. augusztus 31. napjától számított Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, kölcsön visszafizetése jogcímén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a kereset jogalapját és összepszerűségét. Állította, hogy kölcsön nem kapott, az általa átvett összeg a felperes tőke befektetése volt egy közös beruházásra, a kiállítás után rendezettnek tekintették az ügyletet, illetőleg az ellentételezése az üzletrész volt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 10.000.000 forintot, és 2012. szeptember 28. napjától számított törvényes kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 500.000 forint áfa-mentes perköltséget. Az alperest 450.000 forint, a felperest 750.000 le nem rótt illeték megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a 2007. február 5-i megállapodás és átvételi elismervény elnevezésű, teljes bizonyító erejű magánokirati formában kiállított iratban az alperes elismerte összesen 13.000.000 forint átvételét azzal, hogy a **cég** kiállítás megíiusulása esetén az összeget 2007. június 30-ig visszafizeti a felperesnek. 2007. március 30. napján a megállapodást módosították, melyben az alperes elismerte, hogy ezen nappal átvett 5.000.000 forintot, így összesen 25.000.000 forintot vett át a felperestől. A megállapodás tartalmazza, hogy a **cég** üzemeltetésére megbízott társaságban a jelen, és a további kifizetések ellenében a felperes üzletrésze 50%. 2007. június 15. keltezéssel újabb megállapodás született, melyben az alperes vállalta, hogy az idáig kölcsön vett, összesen 35.000.000 forintot 2007. augusztus 30. napjáig visszafizeti a kiállítás megíiusulása esetén. A felek között létrejött megállapodás szövegéből és a

felek előadásából az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben a felperes által átadott pénzeszegek a kiállításban, mint értékben megtestesülnek, mert azokat arra fordította az alperes, akkor a kölcsönt nem kell visszafizetnie. A 2007. augusztus 30. visszafizetési határidőre vetítve vizsgálta, hogy az alperes által a felperesnek adott üzletrész a kft.-ben megéri-e a kölcsön összege szerinti értéket. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kiállítás nem a tervek szerint készült el, egy napra megnyílt, de nem voltak meg a szükséges hatósági engedélyek, az önkormányzat 2007 nyarán megtiltotta a kupola használatát, amellyel a Szentháromság téri bejárat nem valósult meg. Az eredeti tervhez képest a barlangrendszer nem volt látogatható, amely által a tervezett látogatási útvonal és alapterület fele kiesett. A kiállítási bábok ellenértékét mintegy 42.000.000 forintba tette, amely azonban nem része és nem tulajdona a kiállításnak. A cég ingatlanára vonatkozó műszaki felújítások részben történtek, a hiányokat később, már a felperes ügyvezetése melletti időben oldották meg. A felperes 2000 őszétől lett a cég ügyvezetője, majd nonprofit kft.-vé alakult és 2014. január 17. napján **cég cég új név** néven kapott működési engedélyt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes egy adott kiállítási koncepció mellett adta a pénzt az alperesnek. A felperes egy projektben kívánt részt venni, és amennyiben ez megvalósult volna, a kölcsön visszafizetési igénye alaptalan, hiszen a megállapodás szerinti kiállítás megvalósulása nem lenne megállapítható. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a rendelkezésre álló adatok alapján arra tehető megállapítás, hogy a kiállítás megvalósult, ami megvalósult, az nem az eredeti elképzeléseknek megfelelően. Az alperes saját előadásában elismerte, hogy a kiállításra fordított készpénz döntően a felperestől származik. Az elsőfokú bíróság arra tett megállapítást, hogy a felperes volt az, aki készpénzt adott át az alperesnek, a kft. üzletrész felosztások alapvetően a többi taggal korábbi elszámolások kompenzációi. A termekben a bábok ellenértéke mintegy 40.000.000 forint lett volna, ami a teljes bekerülési költségnek a fele, azonban tény, hogy végül is a bábokra nem kellett költeni, mivel azok a készítők tulajdonában maradtak. Ebből arra vont következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a kiállítás kialakítási költsége is csökkent, de az pontosan nem határozható meg, a konkrét számlák és elismervények csak töredékei a teljes költségnek. Elfogadta az ÉMI értékelést, valamint, hogy a **személy 1**-féle kiállítás anyagát szállítani kellett, költség a parókák, ruhák varratása, kialakítása, a diorámák berendezése, a takarítás, az összköltségben maximálisan 25.000.000 forintot tehetett ki. Az alperes nem vállalt tételes elszámolást a felperes felé, azonban célra fordítandó kölcsönt kapott, és azt nem tudta bizonyítani, hogy az általa átvett összegeket maradéktalanul e célra fordította. Az alperes által benyújtott elszámolás - az elsőfokú bíróság megítélése szerint - bizonyítékokkal nem alátámasztott. A műszaki kialakítást, tárgyi berendezést a feladatok mérlegelésével 25.000.000 forintban látta meghatározhatónak, amelyben értékelésre került az alperes személyes munkavégzése, koordinátori tevékenysége is. Az alperes nem bizonyította, hogy ennél többet fordított a kiállítás létrehozására. Az elsőfokú bíróság annak értékelésével, hogy a kiállítás csak „hibásan teljesítve” valósult meg, és az alperes a kölcsön célra fordítását megfelelően nem bizonyította, az átvett kölcsönből 10.000.000 forint és kamatai visszafizetésére kötelezte az alperest a Ptk. 523. § (1) bekezdés és 526. § (2) bekezdés alapján. Késedelmi kamatot a keresetlevél benyújtását követő időponttól ítélte meg, az eltelt hosszú időre tekintettel a Ptk. 301. § (1) bekezdés szerint. A pernyertesség-pervesztesség aránya alapján határozott a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen joghatályos fellebbezést a felperes terjesztett elő. Fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a keresetének teljes egészében helyt adást kért. A fellebbezése alapvetően azon alapult, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a többi tag által befizetett, az alperes által a projektre bizonyíthatóan átvett 72.000.000 forint készpénzt. A tagok ennek megfelelő tulajdonrészt szereztek, és ehhez járult hozzá a kiállítási bábuk okán kapott üzletrész, amely kiteszi a kiállítás 100 milliós összértékét. Ezen túlmenően a kiállítás költsége körében téves, hibás számításra utalt, és ebből fakadó helytelen mérlegelésre. A tagok által biztosított források között

arányosan tartotta felosztandónak a kalkulált összegeket azzal, hogy az alperes szervezésének ellenértéke a tulajdonrésze volt. A **személy 1**-féle kiállítással kapcsolatban a ruhák, a kosztümök ellenértékénél a 2007. augusztus 31. napja utáni, tulajdonrésze terhére történő kifizetésre utalt. Mindezek alapján az általa követelt 35.000.000 forintot megalapozottnak tartotta, amivel az alperes nem tudott elszámolni, és a szerződés alapján annak visszafizetésére köteles. A késedelmi kamat fizetés kezdőidőpontja körében hivatkozott az alperes által vállalt elszámolási határidőre, továbbá arra, hogy az ügy nem miatta húzódott el. Hangsúlyozta, hogy az alperes 2006. június 25. napján átvett 6.000.000 forint kölcsön összeg átcedálásra került a sziklakórházi projekthez. A 2006. november 30. napján átadott 5.000.000 forint a Mercedes típusú gépkocsi értékét jelenti. Megítélése szerint a kft.-ben tulajdonrészt szerzett más tagok befizetett összegeit is - a bevétel oldalon - figyelembe kellett volna vennie az elsőfokú bíróságnak, mivel ezen személyek által átadott összegeket is a sziklakórházi kiállításra fordította az alperes. Előzetesen megállapodtak arról, hogy a **cég** üzemeltetésére létrehozott társaságban a kifizetés ellenében kinek, milyen mértékű üzletrésze lesz. Kiemelte, hogy 48.000.000 forintot adott, azonban a 35.000.000 forintot felüli 13.000.000 forintot nem követelte vissza az alperestől, mert ezt betudta a kiállítás költségeire. A kiállítás kialakításának bevételi oldalán a részéről 48.000.000 forintot kellene szerepeltetni, amiből 35.000.000 forintot követel vissza. Sétélmezte, hogy a 3.000.000 forint törzstőkét az elsőfokú bíróság nem számította be a munkálatokat fedező költségekbe. Utalt **tanú 1** tanúvallomására, a csatolt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatokra, a közjegyzői okiratban írtakra. Kiemelte, hogy az alperes munkáját a felek kölcsönös és egybehangzó akarata és megállapodása révén a kft.-ben 10% üzletrésszel honorálták, amelynek okán az alperes munkájára plusz díj felszámítását jog- és iratellenesnek tartotta. Kifogásolta az ÉMI szakvélemény értékelését, ami nem vette figyelembe a garancia nélküliség következtében előállt értékcsökkenést, valamint, hogy a munkálatok nagy része ún. feketemunkával valósult meg, továbbá a tényleges munkálatok bizonylatait. Az ÉMI szakvéleményt nem tartotta független szakvéleménynek. Álláspontja szerint 50%-kal diszkontálni kellett volna a garancia nélküli, nem elsőosztályú, „feketén” végzett munkát; a Szent János Kórház normatívája alapján becsült érték 9.300.000 forint. A kft. értékbecslését a bábukra nem fogadta el, mivel az nem a valóságot tükrözi, azonban az ellentmondás az eljárásban nem került feloldásra. A leszállított, kb. 48 bábu átlagárát maximum 250.000 forint/darabban fogadta el, az 12.000.000 forintot tesz ki, aminek megfelel a társaság tulajdonát képező - bábuk készítéséért, átadásáért kapott - 12% tulajdonrész. Iratellenesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az alperes annak fejében mondott le tulajdonrészéről, hogy felperes a továbbiakban nem követeli tőle az elszámolást.

Az alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes által benyújtott fellebbezést az elsőfokú bíróság jogerős végzésével elutasította. Az első fokú ítélet ellen joghatályos fellebbezést a felperes terjesztett elő. Mindebből következően a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján a meghaladó keresetet elutasító ítéleti rendelkezés volt fellebbezéssel támadott. A Fővárosi Ítéltábla a joghatályos felperesi fellebbezési kérelemhez kötöten bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan az alperes által tervezett **cég** projektben kívánt a felperes részt venni akként, hogy pénzt bocsátott rendelkezésre a kiállítás kialakítására, létrehozatalára. A felperes e célból több alkalommal meghatározott összegeket adott át az alperesnek. A pénz átadás-átvételekről okiratok keletkeztek. A 2007. február 5. napján kelt teljes bizonyító erejű magánokiratban az alperes elismerte összesen 13.000.000 forint átvételét és a kiállítás megműsülése esetére vállalta 2007. június 30. napjáig visszafizetni. Ezt követően a peres felek között újabb készpénz átadás-átvételek és szerződés módosítások történtek. A 2007. március

30. napján létrejött, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt megállapodás módosítás visszautal a korábbi szerződésekre és további összeg átvételének elismerése mellett egy előzetes megállapodást is rögzített, mely tartalmazta, hogy a **cég** üzemeltetésére már korábban létrehozott, de bevont kft.-ben a felperes üzletrészt kap a jelen és további kifizetései ellenében. Az üzletrész ellenértékét 35.000.000 forintban jelölték meg az előzetesen kalkulált 70 milliós összberuházási költségre vetítve, vállalva a társasági szerződés tagok általi aláírását és egyúttal rögzítve a további tagok tulajdonrészét a **cég** kiállítást üzemeltető kft.-ben. Ehhez képest a kft.-ben az üzletrészek mértékét mind a felperes, mind a **cég** kiállítás létrehozatala érdekében pénzt és munkát befektető személyek tekintetében a 2017. június 14. napján kelt adásvételi szerződésekben, illetőleg megállapodásban rögzítették. Mindebből arra volt következtetés vonható, figyelemmel a tanúvallomásokra is, hogy a **cég** kiállítás létrehozatalához pénzt, illetőleg egyéb tevékenységet adó személyek szolgáltatásának ellenértéke a kft.-ben való üzletrészükkkel testesült meg. A cégnyilvántartáson utóbb átvezetésre került a tulajdonosi kör változása, így a felperes is, mint résztulajdonos tag nyilvántartásba vétele megtörtént.

Ehhez képest 2007. június 15. napján újabb okirat jött létre a felperes és az alperes között. Ezen okiratot a szerződő feleken kívül csak egy tanú írta alá, így nem minősül a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak, azonban az okiratba foglalt nyilatkozat megtételét egyik szerződő fél sem vitatta, így a másodfokú bíróság is a bizonyítékok körében értékelte. Ebben az alperes 35.000.000 forint kölcsön felvételét ismeri el, melyben az alperes azt vállalta, hogy 2007. augusztus 30-ig visszafizeti, amennyiben a kiállítás meghiúsulna.

Ezt követően 2007. augusztus 30. napjáig a peres felek között újabb megállapodás, szerződés módosítás nem jött létre.

Nem vitás tény, hogy a **cég** kiállítás létrehozatalára adott át a felperes különböző időpontokban meghatározott összegeket az alperes részére azzal, hogy a kiállítás kialakításához, létrehozatalához szükséges tevékenységeket alapvetően az alperes végzi el. A felperes személyes közreműködést nem vállalt. A felperes hasznot remélt. A rendelkezésre álló bizonyítékokból arra volt következtetés vonható, hogy a kiállítás létrehozatalában közreműködők, így a felperes is, a kiállítás megvalósulásáig személyes közreműködést és egyetemleges felelősséget nem kívánt vállalni. Ezért nem volt megállapítható, hogy a szerződő feleknek az Ptk. 568-571. § szerinti polgári jogi társaság létesítésére irányuló akarata volt.

A felperes és az alperes között létrejött megállapodás és módosításai - a 2007. március 30. napján kelt megállapodás módosításba foglaltak kivételével - a felperes által az alperes részére átadott összegeket kölcsönnek nevesítette, valamint a 2007. június 15-i megállapodás módosításban magukat a szerződő feleket is kölcsönnevőnek és kölcsönadónak határozták meg.

A szerződési szabadság elve, a Ptk. 200. § (1) bekezdés szerinti szerződési tartalom meghatározásának szabadsága alapján a szerződő felek a szerződési kötelezettségeiket, jogait szabadon alakíthatták. A Ptk. 240. § (1) és (2) bekezdés alapján nem volt akadálya, hogy jogcímében, a kötelezettség tartalmában módosítsák a korábbi szerződéses kötelezettségvállalásukat. A peres felek között 2007. augusztus 30. napja előtt az utolsó szerződés módosítás a 2007. június 15. keltű, ezért a peres felek közötti szerződéses jogviszonyt, az alperes teljesítési kötelezettségét ezen utolsó szerződés módosítás alapján kellett elbírálni. Ebben az alperes kölcsönként ismerte el a 35.000.000 forint átvételét, azonban annak visszafizetésével kapcsolatban egy nem tipikus kötelezettséget vállalt, amely azonban nem zárja ki a másodfokú bíróság megítélése szerint a megállapodás kölcsönszerződésnek való minősítését. A taggyűlési jegyzőkönyvből kitűnően 2007 nyarán már elszámolási vita alakult ki, azonban a taggyűlési jegyzőkönyvből nem állapítható meg, hogy a felperes és az alperes a közöttük létrejött szerződést 2007. június 15. napját követően módosították, az alperes további kötelezettséget vállalt volna. A kölcsön visszafizetésének feltétele a kiállítás meghiúsulása volt. A felek egyező nyilatkozata szerint amennyiben a kiállítás

nem hiúsul meg - mely meghiúsulást eltérő módon értelmeztek - az alperes visszafizetési kötelezettsége nem áll fenn. Az alperesnek a felperestől átvett 35.000.000 forintot abban az esetben kellett 2007. augusztus 31. napjáig visszafizetnie, ha a tervezett kiállítás meghiúsul.

Az alperes sem korábban, sem az utolsó szerződés módosításban nem vállalt elszámolási kötelezettséget a felperes felé az átvett összeg tekintetében.

A tanúvallomások alapján megállapíthatóan azon személyek, akik a kiállítás létrehozatalához pénzzel, illetve ingóságok biztosításával hozzájárultak, ellentételezéseként üzletrészt kaptak a kiállítás üzemeltetésére bevont kft.-ben. Az átadott pénz ellenértéke üzletrészben testesült meg. Ennek alapján, egyéb megállapodás hiányában köztük és az alperes között egyéb elszámolási kötelezettség nem keletkezett.

A felek között olyan megállapodás létrejött nem volt bizonyított, miszerint az alperest tételes elszámolási kötelezettség terhelte az általa átvett összegek tekintetében. Az alperes utóbb sem vállalta tételes elszámolás készítését, azaz elszámolási kötelezettsége egyoldalú kötelezettségvállalás alapján sem volt megállapítható.

Mindebből következően nem volt megállapítható, hogy az alperest elszámolási kötelezettség terhelte a felperes és a kiállításhoz készpénzzel és ingóságokkal, munkavégzéssel hozzájáruló személyek felé, az általa átvett összegek tekintetében.

Az okiratok alapján, bizonyítottan az alperes 35.000.0000 forint átvételét ismerte el és ennek visszafizetését vállalta abban az esetben, ha a kiállítás meghiúsul. Az alperes utóbb a kft. üzletrészéről lemondott, azonban az nem volt bizonyított, hogy ez annullálta a felperes felé fennálló pénz visszafizetési kötelezettségét. A szerződésben a felek nem rögzítették, hogy a kiállítás meghiúsulásán mit értenek. Ebből következően a Ptk. 207. § (1)-(4) bekezdése szerint a szavak általánosan elfogadott értelmét kellett figyelembe venni, melynek során nem volt mellőzhető a felek közötti megállapodások tartalma, annak hiányosságai. A peres felek között már akkor pénztadások történtek, amikor még a kiállítás, mint elképzelés megvalósíthatósága nem volt egyértelműen tisztázott. Nem rögzítették írásban a peres felek a kiállítás megvalósíthatóságának módját, kereteit, a befektetendő munka és költség szükségleteket. A kiállítás helyének kezelői joga tisztázatlansága, a birtokba vételi nehézségek, a Krétakör Színház használati joga miatt a kiállítás megvalósítása késedelmet szenvedett, amelyről a felperes is tudomást szerzett, hiszen az alperessel létrejött szerződés módosításában erre utalás történt. A helyszín kulcsainak átvételére 2007. június 1. napján kerülhetett sor és a kiállítás kialakításához, megnyitásához szükséges munkák elvégzése ezt követően kezdődhetett meg. Ez már előre vetítette a kiállítás megnyitásának lehetőségét, időpontját, terjedelmét. A 2007. június 15-i megállapodás módosításban részben rögzítésre kerültek a kiállítással kapcsolatos problémák, ezért felperes általi ismertsége bizonyított. A felperes ennek ismeretében adott át további pénzüsszeget az alperesnek, a visszafizetési kötelezettséget a kiállítás meghiúsulásához kötve és egyéb kötelezettség meghatározása nélkül. Ehhez képest a kiállítást egy napra 2007. június 23-án a Múzeumok Éjszakáján meg tudták nyitni, amely sikeres volt. 2007. augusztus 30. napjával bezárólag - pontosan meg nem állapítható időpontban - egyértelművé vált, hogy a kiállítás az eredeti 2007. év eleji elgondolások szerint nem kivitelezhető, nem lehet az eredeti elképzelések szerinti méretben, a Szentháromság téri bejáratnál megnyitni. A tanúvallomás alapján a kiállításnak az egy napot meghaladó működéséhez további engedélyre lett volna szükség, és megszerzésének nem lett volna akadálya. Arra azonban nem volt adat, hogy a további működtetésnek ténylegesen mi volt az akadálya. A kiállítás működtetésére bevont kft.-nek csak tagja volt az alperes. Az alperes tevékenységét nem szabályozták, nem rögzítették. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt kétséget kizáró módon megállapítható, hogy az egy napot meghaladó engedély beszerzése érdekében kinek lett volna kötelessége eljárni és hogy annak tényleges akadálya az alperes oldalán fennálló felróható magatartásban testesült meg.

A kiállítás, mint a szerződéses kötelezettségvállalások céljának megghiúsulása nem volt kétséget kizáró módon megállapítható. Önmagában azzal, hogy kiállítás bár egy napra is, de meg tudott nyitni és sikeres volt, a kiállítás megghiúsulásának ténye nem állapítható meg. A megghiúsulás a Ptk. 312. § (1) bekezdésben meghatározott lehetetlenülésre tekintettel értelmezhető, ami a nem teljesíthetőséget, a teljesítés lehetetlenné válását jelenti. Olyan rendkívüli nehézségek fennállta nem bizonyított, ami miatt ne lett volna megvalósítható a kiállítás. Kétséget kizáró módon az sem volt bizonyított, hogy az alperes nem tett meg mindent a kiállítás és működtetése érdekében.

A kifejtettekre tekintettel a kiállítás megghiúsulása, mint az átvett 35.000.000 forint visszafizetési kötelezettségének feltétele a másodfokú bíróság megítélése szerint nem következett be, így az alperesnek a pénzfizetési kötelezettsége a felperes felé nem áll fenn.

Mindezek kifejtése mellett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta. Az elsőfokú ítéleti rendelkezést csak pontosította a Ptk. 301. § (1) bekezdésének megfelelő késedelmi kamat mértékre, miután a felperes ekként jelölte meg a késedelmi kamat követelését, és annak az elsőfokú ítélet rendelkező részében meghatározott törvényes kamat nem felelt meg.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltség viselésre a Pp. 78. § (1) bekezdése volt az irányadó. Az alperesnek igazolható költsége a fellebbezési eljárásban nem merült fel, ezért arról határozni nem kellett.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékről az 1990. XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés szerint határozott a másodfokú bíróság.

Budapest, 2017. április 18.

Dr. Merőtey Anikó sk.
a tanács elnöke,
előadó bíró

. Molnár Ágnes sk.. Buglyó Gabriella sk.
bíró

bíró

A kiadmány hitelül: